Published on *Federació Catalana de Ciclisme* (https://www.ciclisme.cat)

06/02/2006
Federació

Alfons Molist en el Diari Avui: La crispació política afecta molt per trobar espònsors

"La crispació política afecta molt per trobar espònsors"

La desaparició de la Setmana: "Els números ara són molts freds. Cada vegada es busca més rendibilitat"<?xml:namespace prefix = o ns = "urn:schemas-microsoft-com:office:office" />

Eloi Redondo

Com està la salut del ciclisme català?
Amb les lògiques dificultats, tant a la base com a l'elit. A l'elit tenim un equip continental, el Maxxis,

que substitueix l'Àngel Mir, però estem parlant encara d'un tercera divisió en el ciclisme. Això significa que el 90 per cent dels 22 o 24 professionals catalans estan corrent en equips de fora de casa. En aquest cas som exportadors.

I a nivell organitzatiu?
Patim dificultats d'esponsorització. Cada vegada costa més trobar gent que aposti pel ciclisme. No cal dir que ens estan fent molt mal els escàndols de dopatge, que també s'ha de dir que se'n fa un gra massa. El que fa un ens marca a tots. Potser no hem sigut prou valents per plantar-nos i dir "Fins aquí hem arribat". Que et despertin a les 3 de la matinada en un hotel per fer una anàlisi de sang que igualment es pot fer a les 9 del matí no té sentit, és una bestiesa. Gairebé ens tracten de delinqüents, i no és el cas. Puc afirmar que això passa en altres esports molt més que en el nostre i no hi ha tanta persecució.

Una taca difícil d'eliminar...
Això [el dòping] ens ha marcat molt. Una cosa provoca l'altra i cada vegada és més complicat trobar patrocinis. Per organitzar una cursa has de transportar 200 o 300 persones, tallar carreteres... Un problema que si tothom se'l treu de sobre, com l'administració i les televisions, resulta una tasca brutal per al club organitzador. D'ençà que sóc al càrrec -any i mig- és palpable que el patrocini ha anat a menys.

És difícil, doncs, tenir a Catalunya un Euskaltel-Euskadi...
El principal problema és d'espònsor. És clar que a Euskadi hi ha al darrere el govern basc i una empresa pública de telefonia que aquí no tenim, com ara Euskaltel. A Catalanya la secretaria general de l'Esport ens ho ha deixat molt clar i entenem la seva política, no poden subvencionar tots els esports en un país amb més de 60 federacions. I trobar un espònsor fort, amb els atacs que rebem, que acusen els catalans d'insolidaris i coses així, és molt complicat.

Els afecta la crispació política?
La tergiversació que s'està fent al món de la política arriba al punt que moltes empreses fins i tot ens han ajudat però sense que sortís el seu nom. Tenen interessos a tot Espanya i Europa i tenen por que aquest mal ambient que hi ha els perjudiqui. La crispació que hi ha ens afecta molt, la gent no vol involucrar-s'hi perquè pot afectar el seu negoci i nosaltres ho hem d'entendre.

Vostè ha estat sempre més partidari dels espònsors forts que dels ajuts públics...
SÍ. Evidentment, sense l'ajut de la Generalitat no seriem res; el seu suport ens permet sortir amb les seleccions a l'estranger, com al Giro de les Regions, a Itàlia, o als campionats d'Espanya. Això ho valorem molt, estan fent el que es van comprometre a fer i sabem fins on podem arribar. Rebem de la Generalitat un 50 per cent del nostre pressupost, però també entenem que no tot ha de ser públic, ens hem de buscar la vida. Hi ha federacions que tenen els seus recursos propis. Nosaltres demanem la gestió del velòdrom per poder fer classes aquí, activitats que generin una font d'ingressos per no dependre tant del diner públic. Hem de rendibilitzar el poc que tenim.

Precisament, cobrir el velòdrom és una vella aspiració.
Sí. Tot i que som els que tenim més medalles olímpiques en pista, més esportistes i més campions d'Espanya, ens estem quedant al darrere d'altres autonomies. València, Anoeta, Tafalla, Dos Hermanas (Sevilla) i ara Mallorca tenen velòdrom cobert. Aquí a l'hivern els problemes d'humitat impedeixen entrenar i no es pot organitzar cap campionat rellevant d'Europa o del món. Però estem parlant de 9 milions d'euros per cobrir-lo i això són molts diners.

Com l'ha deixat la desaparició de la Setmana Catalana?
Amb una sensació de tristesa per no haver pogut ajudar. Sé que s'han fet gestions amb la Generalitat,

i nosaltres ens hem ofert per veure quines aportacions hi podíem fer. Quinze dies abans que es publiqués que la Setmana no tiraria endavant, ja ens movíem tractant d'evitar que es perdés. Lamentablement no s'hi ha pogut fer res, sobretot pel tema de televisió. Els números ara són molt freds. Cada vegada busquen més rendibilitat.

Tot plegat genera pessimisme.
El ciclisme el tenim a l'UVI. Alguna vegada s'arriba tan avall que d'alguna manera s'ha de refundar i per això un dels nostres cavalls de batalla per tornar a tenir base és la creació de circuits d'entrenament. Tenim clar que hi haurà uns anys de crisi perquè els ciclistes no els fabricarem d'avui per demà. El problema és l'entrenament diari.

L'UCI ProTour no sembla de moment la solució...
Al ciclisme en general li falta una revolució. No sé si aquesta és la més encertada, però farà una selecció dels equips que hi ha d'haver. Al ciclisme de carretera li cal una renovació important i noves idees.

Enntrevista publicada en l´ edició del Diari Avui del 6 de febrer de 2006

---

[1]

Links
[1] https://www.ciclisme.cat/printpdf/node/3000015